

MAAILMAN RIKKARUOHOT

Vedos 1.

30.4.2018

Anttoni Lajoma

SISÄLLYS:

Maaliskuu	2
Huhtikuu	5
Toukokuu	7
Kesäkuu	9
Heinäkuu	10
Elokuu	11
Huhtikuu	13

Maaliskuu

On kylmä. Tai, ei kylmä, viileä. On viileä. Ei ehkä viileäkään. Tai en minä tiedä. On kylmä.

Tunnen kiveyksen selässäni. Makaan katolla, selälläni, ja katson taivasta. Tai, katson sitä mitä siitä oli jäljellä. Tyhjää harmaata, likaista ilmaa. Tuijotan, ja tunnen tuulen puhaltavan kasvoillani. Se tuntuu paksummalta. Tai, että siinä olisi jotain. Joitain pieniä hiukkasia. Se tuntuu siltä kuin laittaisi liikaa suolaa vesilasiin ja vedestä tulee sakeaa, niin että siitä ei näe enää läpi. Siltä ilma tuntuu. Liian sakealta, ettei siitä enää näe läpi. Ettei sitä pysty enää hengittämään.

Isä sanoi aina että hengittäminen on katoava luonnonvara. En tietenkään lapsena ikinä tajunnut yhtään mistä hän puhui. Isä aina laittoi minut laskemaan hengityksiäni. En minä tajunnut sitäkään, mutta siitä tuli ajan mittaan meille kuin leikki, että joskus me vain istuimme ja laskimme hengityksiämme. Isä aina voitti. Vietimme kerran kokonaisen tunnin istumassa katolla ja laskimme hengityksiämme. Hän tietysti voitti, hän hengitti tunnissa 32 hengitystä vähemmän kuin minä.

Isäni piti aina mukanaan pientä ruskeaa nahkaista muistivihkoa. Hän aina piirteli siihen, ja kirjoitteli. Hän oli myös piirtänyt vihkon kanteen suuren puun kuvan. Aina kun äiti teki jotain, kokkasi tai hoiti Aavaa, isä piirteli ja kirjoitteli taas vihkoon. Aina kun hän luuli ettei kukaan näe. Löysin viime viikolla isäni vanhan muistikirjan. Kun isä lähti, luulin että hän vei muistivihkon mukanaan. Aloin viime viikolla ajattelemaan isää enemmän ja enemmän.

Istuin eilen illalla katolla ja ajattelin häntä. Muistelin leikkimäämme hengityisleikkiä, ja päätin kokeilla sitä uudestaan. Jos ehkä olisin siinä parempi, kun keuhkoni ovat isommat. Yllätyksekseni, tällä kertaa olisin voittanut isän.

Taitaa olla maaliskuu.

Olin täysin seonnut päivistä katolla ollessani. Vanha, rähjäinen telttani asuntorakennuksemme, tai siis, isäni vanha rähjäinen telttä asuntorakennuksemme katolla huojui tuulessa istuessani sen sisällä. Telttä löyhkäsi, mutten voinut välittää. Olin tainnut tottua siihen jo. Olin kai tottunut siihen jo lapsena.

Istuin teltan sisällä, vanhan taskulampun hohteessa, ja luin isän vanhaa muistikirjaa. Mieleepi tuli eräs päivä kun olin vielä pieni ja yritin lukea samaa pientä ruskeaa nahkaista kirjasta. En ymmärtänyt sanoista enkä piirroksista mitään, ja muistan vain kuinka tohkeissaan isä oli kun hän kertoi minulle jostain uudesta löydöstään. Muistan että hän puhui jotain jostakin aineesta mitä hän levittäisi ilmakehään, joka sitten kitkisi pois kaikki maailman rikkaruohot. En tiennyt miksi oli niin innoissaan rikkaruohojen kitkemisestä, sillä kun äiti pyysi häntä tekemään sitä katon pikku-puutarhassa hän vain tuhahti ja jatkoi jonkin sortin laitteen nikkaroimista. Isä rakasti nikkaroita.

Kuitenkin, maaliskuu.

Isän merkinnät alkoivat käydä järkeen. Aloin pikkuhiljaa ymmärtämään mitä hän tarkoitti esimerkiksi rikkaruohoilla, ja mikä hänen nikkaroimansa laite oli. Palaset alkoivat loksahdella paikalleen. Tarvitsin vain oikean ihmisen auttamaan, sillä isä oli suunnitellut laitteen kahdelle ihmiselle käytettäväksi. Tarvitsin jonkun joka ymmärtäisi isän kirjoituksia samalla lailla kuin minä, jonkun jolle voisin luottaa kaikki isän tutkimuksen huippusalaiset tiedot. Jonkun, jollekulle voisin kertoa mestarisuunnitelmasta, ja joka sitten auttaisi minua tuomaan isän elämäntyön päätökseen. Se ei kuitenkaan voinut olla äiti. Äiti ei ikinä ymmärtänyt isää. En minäkään pieneä, mutta nyt ymmärrän.

Ei kukaan ikinä ymmärtänyt isää. Ei kukaan ymmärtänyt mitään mistä hän puhui. Kaikki vain pudistivat päätään ja katsoivat häntä kuin hän olisi hullu. Isä ei ollut hullu. No, se on heidän oma vikansa sitten. Jos eivät kerran uskonet hyvällä, niin...

Seuraavaa vaihetta varten tarvitsin apurin.

Ajattelin pyytää naapurirakennuksen katolla joskus olevaa poikaa. Hän näyttää sopivalta. Sopivan näköiseltä olemaan minun paikalla, kun minä ottaisin isän paikan. Mutta en tiennyt kuinka kysyä häneltä.

Hän ei ikinä tullut katolle kahtena päivänä samaan aikaan. Hänen liikkeidensä ennustaminen olisi mahdotonta. Niinpä minun täytyi odottaa, odottaa ja odottaa kunnes sopiva hetki tulisi, kunnes olemme molemmat katoillamme. Sitten voisin kysyä häneltä, josko hän uskaltaisi lähteä mukaan. Tehtävä vaatii ymmärryksen lisäksi rohkeutta.

Kukaan ei ole koskaan kokeillut tehdä, mitä minä ja ehkä naapurirakennuksen katolla joskus oleva poika aiomme tehdä. Aiomme mullistaa maailman. Aiomme mullistaa kaiken. Jos hän siis suostuu mukaan.

Ajattelin, että jos hän ei suostuisi, voisin myös yrittää pakottaa hänet mukaan. Että, jos vaikka uhkailisin leikata hänen punaiset hiuksensa kun hän nukkuu. Ei hänen olisi tarvinnut tietää etten minä mitenkään pääsisi hänen katolleen, paitsi poistumalla omalta katoltani, mitä minä en ollut ikimaailmassa tekemässä. Jos hän ei tiennyt sitä, hän saattoi luulla että tulisin oikeasti leikkaamaan hänen hiuksensa, ja sitten hän suostuisi tulla mukaan. Tai ehkä, jos hiustenleikkuulla uhkailu ei toimisi, voisin vain uskotella hänelle että se on pelkkää leikkiä, ettemme me oikeasti aikoisi tehdä kaikkea sitä. Leikillä vaan. Mutta sitten kun hän on jo mukana, eikä pysty enää paeta, lukitsisin oven ja pakottaisin hänet viimeistelemään kaiken kanssani. Voisin vaikka laittaa äitin hiustenleikkuu-sakset takataskuun, jos häntä tarvitsisi taas uhkailla.

Huhtikuu

Ilma on huomattavasti lämpimämpi. Ei vieläkään ole lämmin, mutta on huomattavasti lämpimämpi kuin maaliskuussa. Laskelmieni mukaan on huhtikuu. En muista monesko kuukausi se on, mutta muistan että kuukaudessa on vähintään 12 päivää, joten on pakko olla huhtikuu. Muuten maaliskuu olisi liian pitkä.

Makasin taas selälläni katolla, ja katsoin harmaata likaista kerrosta avaruuden ja maan välissä. Aloin ajattelemaan; mitä jos isä on väärässä?

En ollut ennen ajatellut tätä edes vaihtoehtona. Että isä olisi väärässä. Olin aina vain ajatellut että hänen on pakko olla oikeassa, se on isien tehtävä: tietää asioista. Mutta äiti sanoi eilen jotain mikä sai minut ajattelemaan. Hän sanoi että isä oli hurukko joka ei tiennyt mistään mitään, ja että isä oli sekaisin. Äiti sanoi että isä pelkäsi maailmanlopun tulevan, koska oli katsonut liikaa televisiota. Siksi isä äidin mielestä kasvatti pikku-puutarhaa katolla ja nikkaroi kaikkia laitteitaan.

Äidin mukaan isä pelkäsi että maailmasta loppuu ilma, koska aurinko lämmittää liian kuumasti. Että kaikkien muiden isien autot täyttävät ilmaa suolalla, ettei siitä näe enää läpi, ja ettei sitä pysty hengittämään. Ja sitten kun kukaan ei pysty enää hengittämään, niin kaikki menee pois niinkuin isä. Minä myös. Äiti sanoi että me mentäisiin samaan paikkaan, katsomaan pilvenreunalta mitä maailmassa tapahtuu, ja että isä menisi eri paikkaan. Että isä menisi jonnekin muualle koska hän itse uskoi johonkin muuhun kuin äiti.

Ajattelin, että mitä jos isä onkin väärässä, että ilma ei lopu? Että maailmasta ei tule liian lämmin? Sitten ajattelin että äiti se tässä väärässä on, sillä isä sanoi että pilven päällä ei voi istua. Pilvet on pölyä ja vettä joka alkaa ilmassa halaamaan toisiaan kun tulee liian kylmä. Ja ei pölyn ja veden päällä voi istua. Siitähän putoaa läpi. Tyhmä äiti.

Viereisen rakennuksen katolla joskus oleva poika tuli käymään katolla tänään. Seurasin hänen liikkeitään isän vanhoilla kiikareilla. Toinen silmäputkista on rikki, mutta toinen toimii ihan hyvin.

Poika seisoi tosi pitkään paikallaan, en tiedä mitä hän teki. Hän yski paljon. Mutta yhtäkkiä hän kääntyi katsomaan minua. Menin tietysti heti piiloon, enhän minä voinut paljastaa itseäni vielä. Suunnitelmani kulki vaiheittain:

Vaihe 1: Tunnista kohde.

Vaihe 2: Luo yhteys.

Vaihe 3: Ystävysty.

Vaihe 4: Kerro suunnitelma ja pyydä mukaaan (pakota tarvittaessa.)

Vaihe 5: Suunnitelma käytäntöön.

Olin vasta vaiheessa 1, "tunnista kohde". Eihän kohde saa vielä minua nähdä.

Istuin telttani takana varmaan tunteja ja sitten uskalsin katsoa, vieläkö kohde katsoi minua. Hän ei enää ollut katolla. Helpotuin. Nousin ja kävelin isän vajan ohi suoraan pikku-puutarhalle.

Isän vaja oli pieni vaalean värinen hökkeli katolla, jossa hän aina nikkaroi kaikkia pieniä "hilavitkuttimia" niinkuin äiti niitä kutsui. En tiennyt silloin, enkä oikeastaan tiedä nytkään, mitä hilavitkuttimet ovat, mutta se kuulostaa osuvalta kuvaukselta kaikesta mitä isä vajassaan nikkaroi. Hilavitkutin.

En ole uskaltanut mennä isän vajaan sen jälkeen kun hän lähti. En ikinä saanut mennä sinne ilman häntä, hän halusi aina siivota siellä ennen kuin minä tai äiti tultiin katsomaan mitä hän nikkaroi. Hän aina siivosi enemmän minua varten, kuin äitiä. Äitiä ei kai kiinnostanut kuinka sotkuista siellä oli, tai sitten isää kiinnosti enemmän että se on siisti minua varten. Kummin päin vain, vaja oli aina äitin mielestä kuin myrskyn jäljiltä.

Myrskyt ovat minusta upean hienoja. Rakastan olla katolla teltassa ja kuunnella myrskyn ääniä, sadetta ja ukkosta ja salamoita... Äiti ei tykkää siitä että olen täällä kun myrskyä. Minä taas haluan olla, varsinkin nyt, kun myrskyjä on lisää ja lisää.

Tykkääköhän poika joka välillä on viereisen talon katolla myrkyistä? Haluaisiko hän ehkä ensi myrskyssä tulla minun kanssa telttaan kuuntelemaan myrskyn ääniä? Olen laskenut että seuraavan myrskyn pitäisi tapahtua ensi viikolla. Minulla on siis noin 22 päivää aikaa edetä suunnitelmassani saada kohde mukaan siihen isompaan suunnitelmaan. Kyllä minä siinä onnistun, eihän se ole homma eikä mikään. Kunhan se ei vaan yski kaiken päälle.

Toukokuu

En uskaltanut pyytää kohdetta kanssani seuraavaan myrskyyn. En ole vielä edennut vaiheeseen 2, "luo yhteys". Vai oliko se vaihe 3? En tiedä. Oli se kumpi tahansa, en ole vielä tehnyt sitä. En minä uskalla sille puhua. Se saattaisi ehkä jopa kuulla minut. En minä uskalla. Ehkä voisin saada äidin puhumaan kohteen äidille. Ehkä he voisivat järjestää tapaamisemme, niin se vaikuttaisi sattumalta.

Keksin taas yhden asian isän vihkosta. Ne piirrustukset mitä vihkossa on, ovat melkein kaikki suunnitelmia kaikille hänen hilavitkuttimille. Niissä piirrustuksissa on sellainen räjäytetty versio niistä hilavitkuttimista, ja sitten siinä lukee kaikkea tietoa hilavitkuttimesta. En ole vielä lukenut kaikkea tietoa kaikista hilavitkuttimista, sillä kirjoitusta on paljon ja isän käsiala on erittäin outoa.

En ole kertonut vielä äidille että aion viimeistellä isän työn. En ole edes kertonut hänelle löytäneeni vihkon. Isän lähtemisen jälkeen kyselin äitiltä varmaan viikkoja jos isä olisi jättänyt minulle jotain hänen hilavitkuttimiaan tai kirjoituksia. Äiti sanoi ettei isän hilavitkuttimet ole minun ikäisten juttuja. Minusta se taas oli ihan tyhmästi sanottu. Miten niin joku ei ole jonkun ikäiselle? Jos kerran osaan jo lukea niin miksen saisi sitten lukea isän juttuja?

Osaakohan viereisen talon katolla joskus oleva poika lukea? Isä aina sanoi että olin tosi nuori kun opin lukemaan, ja kohde näyttää samanikäiseltä kuin minä, tai ehkä vähän vanhemmalta. Pakko sen on osata jo lukea, ei kukaan niin tyhmä ole ettei osaa lukea jos on jo minua vanhempi. Ei kohde näytä tyhmältä.

Äidille täytyy puhua mahdollisimman nopeasti siitä kohteen tapaamisesta. Jos haluan noudattaa isän vihkoa ja suorittaa suunnitelman oikein, täytyy ilman olla lämpimimmillään, muuten se isän rikkaruohoaine ei toimi kunnolla. Ja jos suunnitelma on tuhota kaikki maailman rikkaruohot, siis *kaikki*, niin silloin täytyy tehdä kaikki oikein. Jos niitä joitain jää kitkemättä niin sitten ne kaikki kasvaa takaisin. Ja isä sanoi, että se mikä tuhoutuu, ei ikinä tule takaisin. Se sanoi noin aina ilmasta. Ja kaikista kasveista. Olin aina vähän ihmeissäni, koska rikkaruohothan ovat myös kasveja, joten miksi isä haluaisi tuhota ne kaikki kerta-rysäyksellä? En kuitenkaan kysynyt sillä isä on aina oikeassa. Isä oli huru-ukko.

En ole vielä kysynyt äitiltä mitä huru-ukko tarkoittaa, mutta se miten äiti sitä käytti kuulosti siltä että se tarkoittaisi jotain niinkuin "suurmies" tai muuta sellaista. En keksi muuta tarkotusta. Tietääköhän kohde mitä se tarkoittaa? Pitää kai kysyä.

Kesäkuu

Kysyin äidiltä jos hän voisi puhua kohteen äidille tapaamisestamme. Äiti kyseli kiinnostuneena jos olen ihastunut siihen poikaan, kun niin halusin hänet tavata. Äiti on ällöttävä sillä tavalla. Se lukee paljon kirjoja missä on kanssa miehiä ilman paitaa. Sanoin äitille että haluan ihan vain tieteellisessä mielessä tavata tutkimuskohteeni. Äiti myös kyseli että miksi kutsun sitä poikaa kohteeksi. Siihen kysymykseen oli vaikea vastata, sillä en ollut ennakoanut äidin kysyvän mitään noin vaikeaa. Keksinkin pikaisen hätävalheen, että teen tutkimusta alueemme pojista, ja että olen tarkastellut kiikareilla kaikkia poikia. Äiti nauroi ja kysyi että olenko varma etten ole ihastunut kohteeseen. Ällöä.

Heinäkuu

On aika. On vihdoin aika. Poika suostui tulemaan mukaan. Hän tulee huomenna päivällä kylään. En tiedä, että pitäisikö jo huomenna siirtyä lopun vaiheisiin, vai pitääkö ensin hieman tutustua poikaan. Koska jos kerran kesän lämpimin päivä on tulossa niin sitten täytyy siirtyä heti viimeisiin vaiheisiin. En muista mitkä ne on, mutta ne on jossain täällä.

Kuitenkin. Haluan siis ensin tutustua poikaan ja sitten vasta kun olen luonut syvemmän yhteyden voimme yhdessä toteuttaa isän suunnitelman. Poika tulee huomenna kylään ja sitten tutustutaan. Minun pitää siivota täällä. Mitäköhän minä laitan päälle? Se punainen paita on varmasti kiva. Paitsi jos poika ei tykkää punaisesta. Voi ei, mitä jos poika ei tykkää punaisesta?

Elokuu

Näimme pojan kanssa ensi kerran kaksi viikkoa sitten. Hän on tosi kiva. Hän tuoksuu tosi hyvälle. Ja hän tykkää punaisesta!

En viel äole kertonut hänelle suunnitelmasta, mutta olen kertonut hänelle isästä. Aion pikkuhiljaa ujuttaa keskusteluihin isän tekemiset ja sitten lopuksi suunnitelman. Siten luon pojan ja minun välille luottamuksen. Siis kohteen. Kohteen ja minun välille.

Sitten kun kohde luottaa minuun, on sitten helpompi saada hänet mukaan. En usko että pakottaminen on tarpeellista. Aion kuitenkin pitää sakset mukana. Jos sitten varmuuden vuoksi.

Olemme nyt sen ensitapaamisen jälkeen nähneet vielä viisi tai kuusi kertaa. Olemme puhuneet vaikka mistä, niinkuin hänen isästään, ja minun isästäni, avaruudesta, ja siitä mitä haluamme olla isoina. Poika haluaa olla maanviljelijä. En kehdannut vielä siinä kertoa mikä suunnitelma on sillä en halunnut pilata hänen tulevaisuuden suunnitelmiaan.

Opin nimittäin että isän suunnitelma on yksisuuntainen katu. Jos sen teemme, ei ole palaamista. Lähdemme itse mukana. Tiesiköhän isä sen? Se ei lukenut missään hänen muistiinpanoissaan. Laskin sen itse. Ehkä laskin väärin. Kyllä isä olisi sen huomannut. Ei isä olisi mitenkään voinut sitä olla huomaamatta. Ehkä hän ei vaan ajatellut sitä. Tai ehkei hän vaan ajatellut että se tarvitsisi kirjoittaa tänne, sillä ei kenenkään muun ollut tarkoitus lukea sitä. Paitsi minun. Mutta minulle hän olisi kertonut. Varmasti olisi.

Lähestymme kovaa tahtia suunnitelman totetuspäivää. Ja ajattelin, että jos saatamme suunnitelman loppuun ennen kuin ehdin kirjoittaa tähän vihkoon lisää, voisin tehdä viimeisen merkintäni nyt.

Minä olen siis Aava Kauppinen, ja asun Savonlinnassa, Suomessa. Aion suorittaa loppuun isäni vanhan suunnitelman kitkeä kaikki maailman rikkaruohot, ja aion tehdä sen ystäväni Valtterin kanssa. Tämä vihko on ollut päiväkirjani. Vuosi on 2043, ja olen 11-vuotias. Jos suunnitelmamme onnistuu, ette enää kuule minusta. Tämä on siis ollut viimeinen merkintäni. Nyt kun ajattelen, jos suunnitelma onnistuu, niin eihän kukaan voi enää lukea tätä. No, sille en voi mitään.

Huhtikuu

Öhm... Hei.

Siitä onkin aikaa kun olen edes vilkaissut tätä vihkoa.

Viimeksi kun kirjoitin tähän vihkoon jotain, olin vielä pieni. Siitä on nyt kulunut vuosia.

Pitää varmaan sanoa jo aluksi etten koskaan vienyt isän elämäntyötä loppuun. Se suunnitelma jäi, kun vietimme enemmän aikaa Valtterin kanssa. Aivan, Valtteri on siis se poika josta puhuin silloin aikaisemmin. Siitä onkin kulunut aikaa, jestas.

Vietimme Valtterin kanssa paljon aikaa yhdessä. Hän tuli jopa meille kerran yökylään ja vietimme kokoyön teltassa, keskustelemassa. Puhuimme koko yön.

Valtterin yksiminen vei hänet, niinkuin isän. Yskiminen, se siis johtui ilmasta. Minulle se ei koskaan aiheuttanut mitään, mutta isälle ja Valtterille se oli liian tiheää hengittää. Kun olin vielä lapsi äiti ei ikinä kertonut että se oli ilma joka isän vei. Nyt sitä ajattelen, se selittää aika paljon. Se selittää osittain miksi hän oli niin kiinnostunut ilman pelastamisesta.

Lakkasin Valtterin kanssa ollessani täällä katolla käymisen. En ole ollut täällä niin pitkään aikaan, etten enää tunnistanut kaikkea. Jotkin asiat, kuten isän vajan, muistin vieläkin selkeästi, mutta olin unohtanut minkä värinen teltta oli. Olin unohtanut myös kuinka pieni isän vaja oli. Tai, ehkä olin viimeksi siellä ollessani niin pieni että nyt isompana se ei tunnu enää niin suurelta. Kaikki ne hilavitkuttimet seinillä vievät sieltä paljon tilaa.

Kun lakkasin katolla käymisen, lakkasin myös tähän vihkoon kirjoittamisen. Jätin sen muiden isän tavaroiden kanssa katolle, sillä uskoin niiden kuuluvan tänne. Ei museoon, ei mihinkään lasin taakse katsottavaksi. Ne kuuluvat tänne, sillä täällä on isän työ. Kaikki hilavitkuttimet ovat vieläkin paikallaan, kuin niihin ei olisi koskaan koskettu.

Valtteriin lähtemisen jälkeen lähdin itsekin. En siis sinnen minne Valtteri meni, vaan menin pääkaupunkiin muutamaksi päiväksi. Mutta päätin siellä ollessani kuitenkin jäädä sinne. Ja asun siellä edelleen. Tulin nytkin vain käymään tervehtimään äitiä. Kun tulin taas tänne, niin pitkästä ajasta, muistot ottivat vallan. Siitä on varmasti kulunut vuosia kun olen viimeksi täällä ollut. Varmasti.

Kun tulin taas katolle, ja näin teltan, ja vajan, ja pienen puutarhan joka nyt on täysin kuollut, tajusin jotain mitä en ollut aikaisemmin isän suunnitelmasta. Tajusin miksi hän halusi tehdä niin. "Kitkeä kaikki maailman rikkaruohot".

Rikkaruohot ovat kasveja, jotka kasvavat paikoissa, joissa niiden ei haluta kasvavan. Ne imevät maasta vettä ja viljelyskasveille tarkoitettuja lannoitteita. Jos ne kasvavat viljelyskasveja korkeammiksi, ne voivat estää niiltä myös valon saannin. Ne voivat myös tukkia peltotöissä käytettyjä työkoneita. Rikkaruohot eivät ole hyväksi alueelle jonka ne valtaavat. Ja ne täytyy tuhota. Mutta jos niitä ei tuhoa kunnolla, ne palaavat takaisin. Siispä pitäisi tuhota kaikki rikkaruohot yhdellä iskulla juuria myöten. Ja niin isä halusi tehdä. Koska kaikki maailman rikkaruohot ovat tuhonneet maailmamme. Olemme imeneet järvistä ja meristä vedet, ja maasta ravinteet, olemme rakentaneet pilvepiirtäjämme korkeammalle kuin puut jottei ne saa enää valoa, olemme tukkineet luonnon kehittymisen omilla työkoneillamme ja olemme täyttäneet ilman rikillä, häkällä, savulla ja sumulla.

En lapsen aikanä tajunnut miksi isä halusi pyyhkiä meidät kaikki pois, mutta nyt kun luen isän vihkoa, ymmärrän kaiken. Olemme turhia, haitallisia syöpäläisrikkaruohoja, jotka tulee kitkeä. Mutta en voi enää suorittaa isän suunnitelmaa. Huomasin että isän laite ei koskaan tullut valmiiksi. Siitä puuttu osa. Siitä on aina puuttunut osa. Huomasin sen vasta kun luin isän vihkoa samalla kun katsoin itse laitetta. En ymmärtäny aluksi, miksi hän jätti laitteen viimeistelemättä ennen kuin lähti. Miksei hän tehnyt laitetta loppuun jotta voisin sitten viimeistellä suunnitelman?

Mutta sitten ymmärsin, että isä ei halunnut että suoritan hänen suunnitelmaansa. Hän ei tahtonut että se olen minä joka sen tekisi. Pala joka puuttui, oli revitty siitä irti. Kai se on ihan ymmärrettävä, ettei isä halunnut minun viimeistelevän hänen työtään. Mutta se ei minua estä.

Olen päättänyt että viimeistelen isän suunnitelmanvastoin hänen haluamista. Rakennan puuttuvan palasen uudelleen, liitän sen paikalleen ja käynnistän laitteen. Hän ei halunnut kenenkään muun olevan vastuussa.

On vuosi 2051. Minä olen Aava Kauppinen, ja minä aion viedä loppuun isäni elämäntyön.